

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Obligationibus Specialibus Certorum Statuum, De
Sacramentis In Genere, Et In Specie, Et De Censuris Et Irregularitatibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDXXXIV.

VD18 90392167

Q. 3. Quomodo violatur Sigillum Confessions?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41032

nitentis; defectus natalium, peccatum complicis materia ac objectum peccati; persona quæ est objectum, causa, circumstantia vel occasio peccati, aut aliter; item quæcumque à Pœnitente dicta sunt ad pleniorum peccatorum, conscientiæ ac dispositionis suæ manifestationem, sive reipsâ, sive ex falsâ ejus opinionem ad eam manifestationem pertineant, vel utilia sint, etiam si ad alios spectent, & alia quælibet quæ Pœnitens non vult ut detegantur. Ratio est quia revelatio quorumvis istorum redderet Confessionem odiosam, cum molestiam vel infamiam vel dedecus inferre nata sit Pœnitenti; præsertim cum multi nesciant discernere, quæ possint ac debeant dici aut omitti in Confessione. Imo juxta Conink & alios, contra alios, Pœnitentis defectus, quos Confessarius ex ipso modo confitendi colligere potest, cadunt sub sigillum, ita ut illud violaret, si dicat Pœnitentem esse scrupulosum, impertinentis & naniis tempus contere, esse morosum, & his similia. Nam hoc aptum est reddere Confessionem odiosam: ideoque in praxi vitandum.

Q. 3. Quomodo violatur sigillum Confessionis?

Resp. Dupliciter 1. directè, revelando expressè aliquid ex sola Confessione cognitum. 2. Indirectè, aliquid dicendo aut faciendo, ex quo quis cognoscere vel suspicari possit peccatum vel defectum Pœnitentis aut aliorum, aut quævis per Confessionem cognita, ex quibus

bus Pœnitenti aut aliis pudor, molestia, dedecus, damnum, vel quodlibet gravamen sequi posset, etiamsi audiens, id aliunde sciat. Quæ omnia reddunt Confessionem odiosam.

Hinc secretum Confessionis violat 1. qui dicit de aliquo etiam mortuo, quod commiserit aliquod mortale, vel plura venialia, vel tale veniale in particulari, v. g. mendacium. Non tamen qui dicit præcisè Petrum sibi confessum esse aliquod veniale indeterminatè: nam hoc ex ipso actu Confessionis patet: qui enim confitetur, hoc ipso attestatur se aliquod saltem veniale admisisse. Sed ne hoc quidem dicendum est ob periculum scandali. Dixi, *etiam mortuo*, nam revelatio cognitorum ex Confessione etiam post mortem Pœnitentis redderet Confessionem valde onerosam ac odiosam; cum homines sint valde solliciti, ne etiam post mortem infamentur.

2. Qui unum, præ aliis quos audivit, laudans, dicit eum sola venialia admisisse: nam inde ali facile in suspicionem culpæ mortalis adducuntur.

3. Qui dicto vel facto peccatum Pœnitentis aliis etiam jam aliunde scientibus manifestat.

4. Qui dicit aliquod grave peccatum committi in tali Monasterio, vel Capitulo. Nam hoc parit infamiam communitati, redditque Confessionem odiosam. Item qui dicit in loco illo, præsertim Augusto, ubi Confessiones audivit, esse multos fures, adulteros luxuriosos, aut injustos, &c. vel in tali loco talia
& talia

& talia committi solere, præsertim si hoc aliunde non constet, nec sit publicum: nam hoc infamiam loci seu communitalis parit; quæ in singulos redundat.

5. Qui auditis paucorum confessionibus dicit se tale peccatum audivisse non nominatâ personâ. Jam enim singuli ex illa relatione aliquid suspicionis contra se patiuntur. Vel qui peccata per Confessionem cognita ita narant, ut audientes possint aliquo modo conjicere vel suspicari quinam ea commiserint.

6. Qui dicit se non absolvisse talem, remisisse ad tale tempus; vel ei dedisse talem Pœnitentiam, ex qua colligatur peccatum mortale saltem in genere; vel qui de Titio fure notorio dicit eum sua furta Contritione magnâ sibi Confessum esse.

7. Duo Confessarii, qui inter se colloquuntur de peccatis Pœnitentis, etiamsi is utrique eadem peccata Confessus fuerit.

8. Qui altâ voce, vel alio modo à circumstantibus intelligibili, arguit Pœnitentem; nam hoc ipso indicat gravitatem materiæ quam audit.

9. Utendo notitiâ per Confessionem partâ sine licentia, & cum gravamine Pœnitentis, vel cum ejus licentia, sed extorta nec sponte data. Porrò potest violari Sigillum non solum verbis, sed etiam factis & aliis signis, ut constat ex Conc. Later. citato.

Not. 1. Quamvis non violet Sigillum, qui præcisè refert peccata in Confessione audita, per-

personam & locum nullo modo designando, sicut audientes, ne leviter quidem, suspicari, possint quinam ea commiserint; tamen rectè monent non esse dicendum: *hæc peccata audi- vi in Confessione.* quia audientes præsertim Lai- ci facilè scandalizantur, suspicantes violari Si- gillum; & quandoque periculum est, ne ex imprudentia lædatur Sigillum, & deveniatur in suspicionem personæ. Imò hoc prohibi- tum esse à Conc. Later. c. *omnis.* nisi in necessi- tate petendi Consilii docet Fagnan. quia Con- cilium solùm permittit de peccato audito, abs- que ulla expressione personæ, & cautè consu- lere sub hac conditione, *si prudentiori Consilio indigerit:* ergo extra hanc indigentiam id non licet.

Not. 2. Quamvis liceat Confessario loqui de rebus, quas aliunde novit: quia nihil cadit sub Sigillum, nisi quod cognitum est ex Sacra- mentali Confessione, & ut ex ea cognitum si- ve immediatè sive mediatè; violat tamen Si- gillum, si aliquid amplius vel certius affirmet quàm extra Confessionem novit.

Not. 3. In Consilio captando omittendæ sunt circumstantiæ loci, temporis, & aliæ in- utiles, ne facilè innotescat Pœnitens. Quid si sine periculo revelationis consilium peti ne- queat; tunc non licet illud petere sine venia expressa Pœnitentis.

Q. 4. *An licet Confessario loqui cum ipso Pœni- tente de auditis in Confessione?*

Resp.